

2010/2011. Első bennmaradás: Sétatúra

Az idei év első bennmaradása szeptember 24-25-26 Eger-Noszvaj-Síkfőkút színhellyel. Nem mentünk messzire, de nem veszítettünk semmit, sőt nyertünk valami szebbet.

Péntek este a plázában vacsoráztunk, és a csoport egy része a Karate kölyök című filmet nézte végig, a szép csihipuhik néhány részén erősen szörnyülködve, és kiakadva „ez már jócskán eltört volna” mondatokkal. Kicsit fáradtan, busz után szaladva tértünk vissza a Pozsonyi úti fiúkollégiumba, hogy ágyba tegyük magunkat másnapra.

Szombaton, reggeli után helyközi járással utaztunk át Noszvajra, ahol egy kedves hölgy fogadott minket, gyógyteákkal és kenyérrel, hozzá finom házi készítésű lekvárral. Mondhatom, alig maradt némi morzsa...

Ezek után sétára indultunk, megismertük a falu új részét, a régi temetőjét, a De La Motte-kastélyt, amelyet még barokk stílusban építettek a 18. században. Nem messze tőle áll a pince és a magtár, eredetileg a kastélyt és a pincét alagút kötötte össze, de ez mára már beomlott, így ma már nem járható.

Jártunk a Kánya-patak mentén, a barlanglakásoknál, ahol Horváth Ottó tartott beszámolót a történetéről, keletkezési körülményekről, és hogy jelenleg mire használják őket. Bár Noszvaj falu rendkívül szép házakkal, kertekkel büszkélkedhet, történelmi és az emberi összefogásból születő örömteli kincsekről nem is beszélve. Meglátogattuk a református templomot is, sőt a tornyába is felmáztunk. Ami viszont az egész társaságot csodálkozásra készítette, és még a morcos sétákra nem vágyókat is figyelemre vette rá, a lekvár. Amikor a Gazdaházban jártunk, rengeteg fajtaival találkoztunk, de ahogy az utcákat róttuk, majdnem minden negyedik ajtóra ki volt írva, hogy ilyen-olyan lekvár kapható.

Az ebédünket a Rozmaring étteremben fogyasztottuk el immár Síkfőkúton. Nagyon finom ételeket kaptunk, és jóságunkért még süteményt is fogyaszthattunk.

Ezek után egy nagyobb sétára indultunk hegynek fel, ami enyhén szólva fárasztónak bizonyult, és bár nem volt tikkasztó meleg, a pulóverek, kabátok a táskák mélyére kerültek. Az erdő lenyűgözően szép volt, a sok esőzés után rengeteg gombával, túrázóval. Végig egy kis erecske mellett haladtunk fölfelé, amíg egy füves rétre nem értünk. Padoknál foglaltunk helyet, majd néhány ember a fűben telepedett le jó kis pihenés és nevetés céljából. Másfél óra után indultunk tovább hosszabb út irányában, hogy a vacsorára ne kelljen várnunk. Egy darabig újra felfelé meneteltünk, aztán mivel a vezetőnk megengedte, néhányan előre haladtak. Egy nagyobb elágazásnál tábla várt minket, de addigra az a néhány ember annyira előrevágott, hogy csak reménykedtünk, hogy ők is a sárga jelzéseken a másfél kilométeres ösvényen haladtak tovább. Miután visszaértünk, kiderült, hogy nem. Néhány telefon megejtése után kiderült, hogy a hosszabb, 3 kilométeresen indultak el, ami ugyanott lyukadt ki, de a ráadás az volt, hogy páran visszafordultak a táblához. Mindenki megkerült, de azt hiszem, lejárták a lábukat.

A finom vacsora után forró teával öblítettük le az út fáradalmait addig, amíg a buszra vártunk. A visszaindulásig sok időnk akadt még, így rengeteget beszélgettünk erről-arról, vicceket és jó történeteket elsütve.

Este fáradtan zuhantunk ágyba, de azért szép napot tudhattunk magunk mögött, és mivel másnapra esőt ígértek, azt pihenéssel töltöttük. A vasárnapi nap valóban esővel kezdődött és záródott, ami miatt a plázában való ebéd útján szépen megáztunk, hát még a lányok, mire visszaértek a koliba!

A szokásos vasárnap esti pizza nem maradhatott el vacsora gyanánt, miközben kisebb csapatokba verbuválódva megbeszéltük a hétvégén történeteket. Szép volt, jó volt, fárasztó volt.

Köszönet jár a Noszvaj-Síkfőkéúton való körbevezetésért: Czinkéné Szűcs Krisztinának, aki kedvesen megvendégelt minket finom teával és lekváros kenyérrel, hogy a korai kelés ellenére szépen kezdődjön a napunk.

Porogi Éva 11. T